

στοι ἐν τῇ πλάνῃ εἰσέτι εὕρισκόμενοι καὶ ὄνειροπολοῦντες τὴν χειραφέτησιν τῆς γυναικὸς, ὡς ἀναποφεύκτου ἀρρωγοῦ εἰς τὸ ἔργον τῆς κοινωνικῆς ἀνακαινίσεως, πρέπει νὰ ἀποβάλωσι πᾶσαν περὶ τούτου ἐλπίδα. Ἄς ἀρκεσθῶσιν οἱ ἀεροθατοῦντες οὗτοι κύριοι ὅτι, ἡ γυνή, τὸ πλήρες ἀκανθῶν τοῦτο ῥόδον τῆς ἀνοίξεως, τὸ αἰώνιον θέμα τῶν ποιητῶν καὶ μυθιστοριογράφων, ὁ παράδεισος καὶ ἡ κόλασις τοῦ ἀνθρωπίνου βίου, ἄς ἀρκεσθῶσιν ὅτι συγκατατίθεται νὰ ἐκπληροῖ κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον τὰ ἀρμόζοντα αὐτῇ οἰκιακὰ καθήκοντα καὶ χρέη. Ἐὰν ἤθελε ἡδύνατο νὰ ὑπεκφύγη καὶ ταῦτα.

Κατὰ τὰς νεωτέρας ἐπιστημονικὰς εἰδήσεις καὶ τὴν γνώμην τινῶν ἡ πρωτογενῆς τῆς ἀνθρωπότητος κατάστασις εἶναι μᾶλλον ἐπιθυμητή. Ἐρωτήσατε περὶ τούτου τὸν σοφὸν καθηγητὴν Χαϊκελ, τὸν εὐτυχῆ τοῦτον νεωτεριστὴν, εἰς τὸν ὁποῖον ἀπλοῦν λεξικολογικὸν μορίδιον ἀρκεῖ διὰ νὰ γονιμοποιησῆ τὴν μᾶλλον ἀμφίβολον ἰδέαν, τὸν Χαϊκελ τὸν ἀνακαλύψαντα τὰ πιθηκοειδῆ, προμαστοφώρα καὶ προταμνιοφώρα ὄντα καὶ ἅπασαν τὴν σειρὰν τῶν σεβασμίων τούτων προγόνων τοῦ ἀνθρώπου μέχρι τῶν πρωτίστων (πρωτογενῶν) τὸν Χαϊκελ τέλος, ὅστις ἀπεφάνθη ὅτι κατὰ τοὺς πρώτους ἐκείνους τῆς δημιουργίας χρόνους ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶχεν ἀνάγκην ἀρρωγοῦ, δὲν εἶχεν ἀνάγκην τῆς γυναικὸς. Εὐδαίμων κατάστασις διὰ τὴν ὁποίαν καὶ αὐτοὶ, οἱ εὐτυχῆ οἰκιακὸν βίον σήμερον διάγοντες, δύνανται νὰ φρονήσωσι τοὺς προαδαμιαίους ἡμῶν προπάτορας.

Ἄλλὰ ἐὰν τις παρέλθῃ τοὺς χρόνους τῶν ἀσαφῶν καὶ ἀγόνων τούτων θεωριῶν, συγχάρων τὸ πολὺ ἐκείνους οἵτινες δὲν ἀπαξιοῦσι νὰ νομίζωσιν ὅτι ἐξήχθησαν ἐκ τῆς πλευρᾶς τεῦ Ἀδάμ, φθάνει εἰς ἐποχὴν καθ' ἣν ἡ ἡὼς τοῦ ἀνθρωπίνου βίου ἀνατέλλει· διακρίνει δὲ ἐν τῇ ἀμυδρᾷ αὐτῆς λάμπει τὴν γυναικίαν ἐργαζομένην καὶ καταγινομένην εἰς τὰ βαναυσότερα ἔργα τῶν προϊστορικῶν οἰκικῶν ἀναγκῶν· ἀναφέρεται ὅτι πολλὰ ἐργαλεῖα λίθινα καὶ ὀστέινα φέρουσι τὰ ἔχνη τῆς λεπτοφυοῦς αὐτῆς χειρὸς, καὶ